BÜYÜK ATEŞ

SAYI : 13

Olur mu, böyle olur mu?
Kardeş kardeşi vurur mu?

50 Krş.

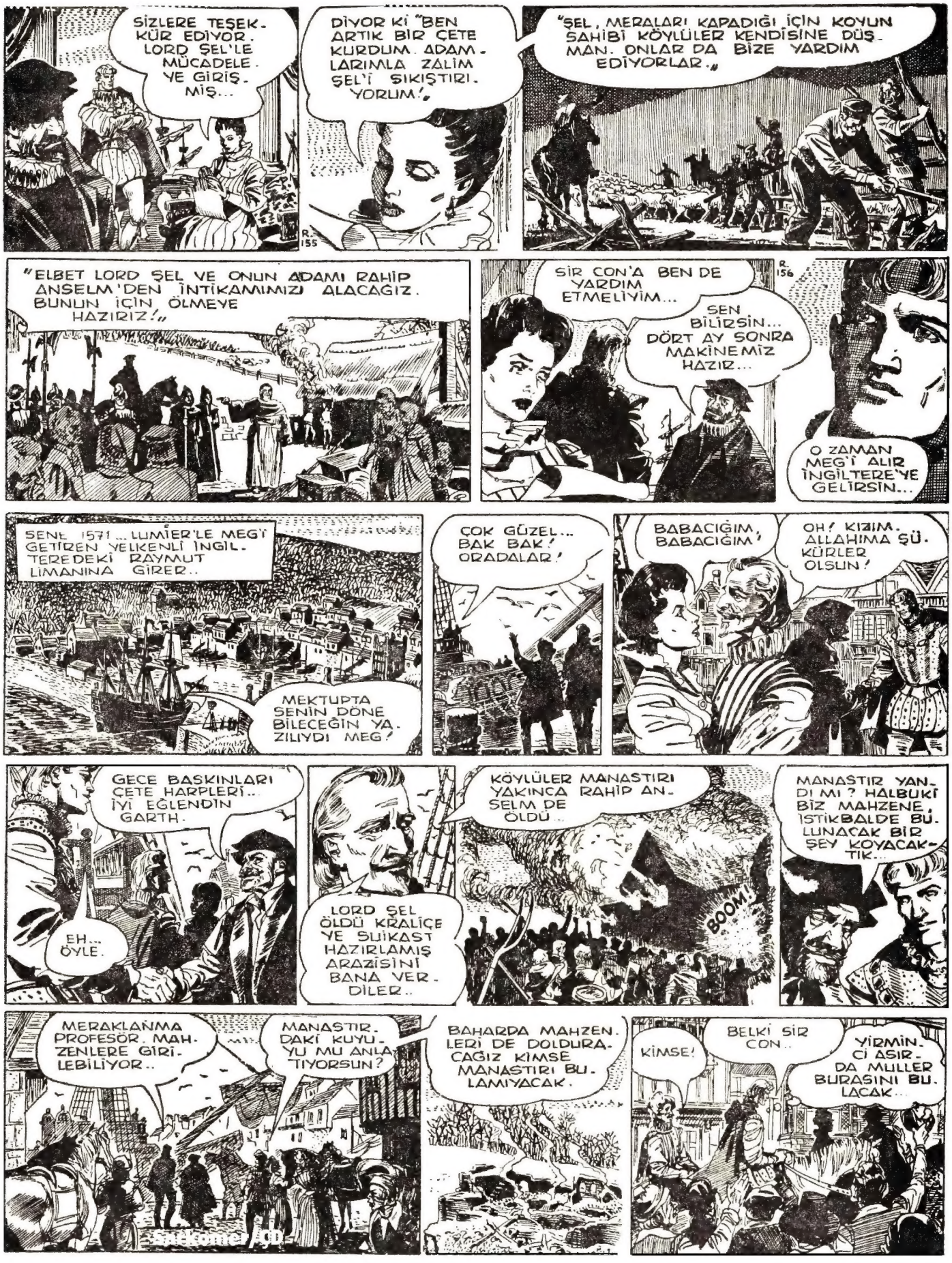
SİZLERE TEŞEKKÜR EDİYOR. LORD ŞEL'LE MÜCADELEYE GİRİŞMİŞ...
DİYOR Kİ "BEN ARTIK BİR ÇETE KURDUM. ADAMLARIMLA ZALİM ŞEL'İ SIKIŞTIRIYORUM!"
R. 155
"ŞEL, MERALARI KAPADIĞI İÇİN KOYUN SAHİBİ KÖYLÜLER KENDİSİNE DÜŞMAN. ONLAR DA BİZE YARDIM EDİYORLAR."
"ELBET LORD ŞEL VE ONUN ADAMI RAHİP ANSELM'DEN İNTİKAMIMIZI ALACAĞIZ. BUNUN İÇİN ÖLMEYE HAZIRIZ!"
SİR CON'A BEN DE YARDIM ETMELİYİM...
SEN BİLİRSİN... DÖRT AY SONRA MAKİNEMİZ HAZIR...
R. 156
O ZAMAN MEG'İ ALIR İNGİLTERE'YE GELİRSİN...
SENE 1571... LUMİER'LE MEG'İ GETİREN YELKENLİ İNGİLTEREDEKİ RAYMUT LİMANINA GİRER..
MEKTUPTA SENİN DÖNEBİLECEĞİN YAZILIYDI MEG!
ÇOK GÜZEL... BAK BAK! ORADALAR!
BABACIĞIM, BABACIĞIM,
OH! KIZIM. ALLAHIMA ŞÜKÜRLER OLSUN!
GECE BASKINLARI ÇETE HARPLERİ... İYİ EĞLENDİN GARTH.
EH... ÖYLE.
LORD ŞEL ÖLDÜ KRALİÇEYE SUİKAST HAZIRLAMIŞ ARAZİSİNİ BANA VERDİLER..
KÖYLÜLER MANASTIRI YAKINCA RAHİP ANSELM DE ÖLDÜ...
BOOM!
MANASTIR YANDI MI? HALBUKİ BİZ MAHZENE, İSTİKBALDE BULUNACAK BİR ŞEY KOYACAKTIK...
MERAKLANMA PROFESÖR. MAHZENLERE GİRİLEBİLİYOR..
MANASTIRDAKİ KUYUYU MU ANLATIYORSUN?
BAHARDA MAHZENLERİ DE DOLDURACAĞIZ KİMSE MANASTIRI BULAMIYACAK.
KİMSE!
BELKİ SİR CON..
YİRMİNCİ ASIRDA MULLER BURASINI BULACAK...

İNGİLTERE'YE DÖNDÜKTEN SONRA SİR CON'UN EVİNDE... BİR GÜN...

GALİBA İSTİKBALDE BULUNACAK KÂĞIDI YAZIYORDUN...

KİMSE DUYMASIN. SEN BUNU NASIL BİLDİN?

BİRAZ EVVEL SİR CON BU KUTUYU BANA VERDİ DE ONDAN...

AH!

MULLER İLERDE BUNU BULACAK.

PEKİ... YA BAŞKA ŞEYLER YAZARSAM?..

HANİ ATA BİNECEKTİK GARTH?

NİÇİN ÖYLE DURUYORSUNUZ?

SADECE MANASTIRIN UĞURSUZLUĞUNU GİDERECEK BİR ŞEY YAZIYORDUM...

BEN ONU GÖMERİM.

GARTH, O KUTUYU MANASTIR HARABESİNE GÖMER..

OLDU MU?

EVET. LUMİER'İN DUASI GÖMÜLDÜ MEG!

LUMİER, FELİKS USTANIN KULÜBESİNİ SATIN ALMIŞ. ORDA MI OTURACAKSIN?

YOK.

GİTMEDEN EVVEL LUMİER ORDA ÇALIŞACAK

GİDİYORMUSUNUZ?

MECBURUZ MEG. BAŞKA İŞLERİMİZ VAR.

BİZ GARİP BİR ŞEKİLDE GİDECEĞİZ MEG. SAKIN ENDİŞELENME!

SENİNLE LUMİER'İN BURADAKİLER GİBİ OLMADIĞINI BİLİYORUM. FAKAT SİZ GİDİNCE AĞLIYACAĞIM!

KUYRUKLU YILDIZ GÖZÜKTÜ YARIN AKŞAM HAREKET EDECEĞİZ

ACABA DELGADO, YILDIZI KEŞFETTİ Mİ DERSİN?

BATARYALAR KÂFİ KUDRETTEMİLER?

EVET. ZATEN BİZE BİR SANİYELİK KUDRET LÂZIM. BUNLAR VERİR.

BİZ AYRILDIKTAN SONRA MAKİNE KENDİKENDİNE PATLIYACAK.

DEVAMI VAR

FAKAT BATARYALARDAN BİRİ ASİT SIZDIRMAKTADIR.

MASKELİ SÜVARİ 12

HAYDUTLAR KAHVEYE GİRDİKLERİ ZAMAN..

MASKELİ SÜVARİ 13

ARNİE'NİN YENİ ORTAĞINI NASIL TEMİZLEVELİM?

BEN BİR PLAN YAPTIM BİLE!

EL AYAK ÇEKİLİNCE ODASININ PENCERESİNE YAKLAŞIR...

ATEŞ EDERİZ!..

KATİLLER KAHVEDE OTURDULAR...

EN İYİ USÛL ADAMI UYURKEN VURMAK

ÖYLE.. GIK DEMEDEN GİDER!

PLÂN YAPTILAR...

ARNİE BİZE BOL PARA VERMELİ..

MADENE SAHİP OLUNCA ONU İYİCE SIZDIRIRIZ!

TONTO İLE SORTİ ARNİE'NİN EVİNİ GÖZETLERLER...

ARNİE HALA İÇERDEMİKİ?

ÇIKTIĞINI GÖRMEDİK!

GÖZETLENDİĞİNDEN ŞÜPHELENEREK ARKA PENCEREDEN ÇIKMIŞTIR!

EVDE OLUP OLMADIĞINI ANLAMALI!

EVET, MASKELİ SÜVARİ'NİN HAYATI TEHLİKEDE!

SANDERS FLANDERS 9-13

ODA KARANLIK AMA UYUYORSA HORLAMASINDAN ANLARIZ

Copr. 1956, The Lone Ranger, Inc.
Distributed by King Features Syndicate

AYNİ ANDA...

VAKİT GELDİ AHBAP!

MASKELİ SÜVARİNİN OTELİNE GİDERLER..

PENCEREDEN BERABER ATEŞ EDERİZ!

HOTEL-REAR

DEVAMI VAR

SİS

hikâye

ÇEVİREN :
GÖNÜL SUVEREN

RÜZGÂR birdenbire kesilmişti. Gemi artık kımıldamıyordu. Etraflarını, ne yaşlı kaptanın, ne de denizcilerin görmediği garip bir sis sarmağa başlamıştı. Yeşilimsi, ıslak, garip kokulu bir sisti bu. İnsanın tâ iliklerine kadar işliyordu. Geminin baş ve kıçındaki fenerler yakılmıştı. Kaptan, yanında serdümenciyle güvertede bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Bir hayli endişeliydi. San Fransisko'dan yola çıkalı bir hayli olmuştu; fakat rüzgârın kesilmesi üzerine, koskoca okyanusun ortasında kalakalmışlardı.

— «Şimdi bir de bu garip sis bastırdı!» diye homurdandı. «İmkânı yok, vaktinde Hong-Kong'a gidemiyeceğiz!»

Yaşlı bir İrlandalı olan serdümenci başını salladı:

— «Öyle...» Etrafına bakındı. «Hele bu sis... Bu bana, uğursuzluğun habercisi gibi geliyor...»

Birdenbire ikisi de irkildiler. Zira, sisler arasından bir ses:

— «Hey!» diye bağırmıştı. «Gemidekiler! Hey! Kim var orada?...»

İkisi birden küpeşteye dayandılar. Sisin arasında hiçbir şey gözükmüyordu. Biraz önceki ses :

— «Kim var orada?» diye tekrarladı.

Kaptan Masters:

— «Bu, 'Lucille' gemisi...» dedi. «Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?...»

Serdümenciye döndü:

— Lâmba getir!»

Sisler arasındaki şahıs, ne yapmak istediğini anlamıştı sanki:

— «Işık tutmayın!» diye haykırdı. «Yalvarırım, ışık tutmayın!...»

Kaptan buna bir mânâ vere memişti. Maamafih:

— «Pek âlâ!» diye seslendi.

Artık kulaklarına, küreklerin suda çıkardığı sıpırtı gelmekteydi. Meçhul şahıs:

— «Yalvarırım, ışık tutmayın!» diye tekrarladı. «Bu, sizin için daha iyi olur...»

Kaptanla dümenci birbirlerine baktılar. Sandal iyice yanaşmıştı artık... Küçük bir şeydi bu... İçindeki adamın silueti gözüküyordu. Yabancı:

— «Yakındaki bir adadan geliyorum!» dedi. «Sizden bir ricam var...» Sesinin tonundan, ricaya alışkın olmadığı da belliydi. «Karımla ben adada yalnızız... Yiyeceğimiz bitti... Eğer kabil olursa...»

Adamın sesindeki ümitsiz ifade, kaptana dokunmuştu. Çabucak emirler verdi. Biraz sonra hazırlanan kocaman bir yiyecek paketini iple aşağı sallandırdılar. Kaptan Masters:

— «Bir lâmba tutalım!» diye tekrarladı. «Yoksa paketi göremiyeceksiniz!»

Beriki telâşla:

— «Görüyorum, görüyorum,» dedi. «Teşekkür ederim, Kaptan... Siz kaptansınız, değil mi?...»

— «Evet, Kaptan Masters!»

Bir an derin bir sessizlik oldu. Suların hışırtısının daha da bârizleştirdiği derin bir sessizlik... Yeşil sis ise, yılan gibi kıvranıyor, direklerin arasında yükseliyordu.

Sandaldaki bir şeye karar vermiş gibi:

— «Ben de Kaptan Sleser!» dedi.

— «O, kaptansınız demek?...»

— «Evet. Kaptandım. Sonra gemim kazaya uğradı...» Yabancı, Kaptan Masters'in söyliyeceğini evvelden tahmin etmiş gibi: «Fakat geminize gelemem artık!» dedi. «Karım da gelemez...» Bir an durdu; sonra: «Kaptan!» diye devam etti. «Geminizin ve bilhassa adamlarınızın selâmeti için, hemen buradan gidin! Bir dakika bile kalmayın! Gidin buradan!...»

Kaptan Masters başını salladı :

— «Ben de keyfimden burada durmuyorum ya... Rüzgâr kesildi...»

— «Rüzgâr çıkması için dua edeceğim, Kaptan... Yiyeceklere teşekkür ederim...»

Küreklerin çıkardığı hışırtı duyuldu ve meçhul şahıs uzaklaştı. Kaptanla serdümenci, güvertede birbirlerine baktılar. Sis gitgide artmaktaydı...

★

İKİ saat sonra kamarasına çekilmiş, sıkıntılı sıkıntılı oturan Kaptan Masters'e, kayığın tekrar gelmiş olduğunu haber verdiler. Masters, tekrar güverteye fırladı. Serdümenci de oradaydı. Kayıktan, Sleser:

— «Kaptan!» diye seslendi. «Yiyeceklere teşekkür ederim... Fakat karımın yarına çıkacağını zannetmiyorum. Benim de, ancak birkaç günlük ömrüm kaldı.. Beni dinleyin; ne yaparsanız yapın, buradan hemen gidin!...»

Sesinde müthiş bir ısrar ve ümitsizlik vardı. Kaptan Masters :

— «Biz de gitmek istiyoruz!» dedi. «Bakalım rüzgâr müsait olacak mı?» Sonra: «Siz niye gelmiyorsunuz?» dedi. «Memleketinize dönmek istemiyor musunuz?»

Kayıktaki adam, ıstırapla:

— «İstemez miyim?» dedi. «İstemez miyim? Ama kabil değil... Zaten birkaç günlük ömrüm var... Üstelik, sizin ölümünüze de sebep olmak istemem!...»

Kaptan Masters, İrlandalı dümencinin birşeyler mırıldandığını duydu. Kayıktaki:

— «Tehlikenin farkında değilsiniz!» dedi. «Bu yüzden, takatimin gitgide kesilmesine rağmen, yine geldim. Size tekrar ihtar edeyim dive...»

Kaptan Masters iyice meraklanmıştı:

— «Peki, ne var?» diye sordu. «Bu sisi mi kastediyorsunuz?...»

— «Bilmem, sis mi buna sebep oluyor?» Kayıktaki, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Nihayet: «Dinleyin!» dedi. «Anlatayım da, ne olduğunu siz de öğrenin: Dediğim gibi, kaptandım. İsmim Sleser.

1898 senesi 15 Eylül günü San Fransisko'dan yola çıktım. Yanıma, üç gün evvel evlenmiş olduğum karım Mary'yi de almıştım. Birkaç gün sonra müthiş bir fırtına patladı. Saatlerce dalgalarla boğuştuk. Sonra...» Kaptan Sleser içini çekti. «Gemi battı. Biz, Mary ile bir tahta parçasına tutunmuştuk. İkimiz de bitaptık... Tahta parçası sürüklene sürüklene bizi bu taraflara getirdi. Birdenbire Mary'nin, 'Jim, bak!' diye seslendiğini duydum. Karşımızda, sisler arasında bir gemi belirmişti. Tıpkı sizin gemi gibi, yeşil sisin arasındaydı bu... Halsiz düşmüş olmama rağmen, ümit beni canlandırdı. Seslenmeğe başladım. Cevap veren olmadı. Nihayet, yandan bir ip merdiven sarktığını farkettik. Güç belâ buna tırmandık. Güverte kaygan, yağlı, garip şekilli sünger gibi bir yosunla kaplıydı... Seslendim, haykırdım... Koskoca gemide çıt çıkmıyordu. Kim secikler yoktu. Kaptanın kamarasına girdik. Burası da, her yer gibi, o yosunlarla kaplıydı. Tiksindirici şeylerdi bunlar... Yeşilimsi kurşunî renkteydiler. Gemide bol yiyecek, yakacak vardı. İlk işim, bulduğum asitli suyla, kaptan kamarasını temizlemek oldu. Her tarafı sildim. O yosundan kalmamıştı artık... Mary ile o gün iyice karnımızı doyurduk. Açıktaki yiyecekleri de yosunlar bürümüştü tabiî... Fakat kapalı teneke ve kutularda bir hayli gıda vardı.

Sabahleyin Mary'nin sesiyle uyandım. Karım yatakta doğrulmuş, yastığı işaret ediyordu. O sünger gibi iğrenç yosundan bir top belirmişti burada... Ondan sonra, yosunlarla aramızda müthiş bir mücadele başladı. Biz siliyorduk; biraz sonra ya duvarda, ya sandalyede bir top yapışkan, pis yosun beliriyordu. Şöyle, sünger gibi delikli...»

Kayıktaki adam bir an sustu. Kaptan Masters'le serdümenci, onu, garip bir tiksintiyle irkilerek dinlemişlerdi. Kaptan Sleser, devam etti:

— «Nihayet Mary ile, geminin kayığını denize indirmeğe ve yiyeceklerle birlikte, açıktaki ufak adaya çıkmağa karar verdik. Zira gemide, yosunlardan kahatımız kaçmıştı. Karım, onlardan çokt iksiniyordu.» Kayıktaki adam acı acı güldü: «Halbuki adanın da hâli öyleydi. Yosunun sarmadığı, sadece küçük bir kumsal kalmıştı. Diğer tarafları sarmayın... Ağaçlar, ağaçlıktan çıkmıştı... O iğrenç, yapışkan sünger gibi yosundan yapılmışlardı sanki bunlar... Kumsalda, battaniyeleri birleştirerek, bir çadır kurdum. Yemeğe oturduğumuz zaman, karım, 'Jim,' dedi. 'Dikkat ettin mi, burası ne kadar sessiz.' Hakikaten adada çıt çıkmıyordu. Canlı tek bir şey yoktu da ondan... Ne bir kuş, ne bir böcek... Gözün alabildiğine o yeşilimsi kurşunî yosun...»

Kayıktaki bir an sustu. Takatinin gitgide azaldığı belliydi. Kaptanla dümenci donmuşlardı âdeta... Nihayet Kaptan Masters, kendi kulağına da yabancı gelen bir sesle:

— «Sonra?...» dedi.

— «Sonra mı?... Sonra, o kumsalda yaşamağa devam ettik. Gıdanız azalmasın diye, balık tutmak istedim. Fakat denizde balık da yoktu. Bir gün denizin kıyısına oturmuş dinlenirken, Mary'nin bana evvelâ dehşet ve sonra da tiksintiyle baktığını farkettim. Fakat yüzünün ifadesi hemen değişti. 'Ne var?' dedim. 'Ne var Mary?' O, yüzü sapsarı bana bakıyordu. 'Jim,' diye fısıldadı. 'Kulağının arkasında...' Gayri ihtiyarî elimi kulağımın arkasına attım. Parmaklarıma ıslak, yapışkan bir şey geldi. Yosun... Orasını kazıyıp, hemen formalli suyla sildik. Akşama doğru Mary, acı acı bağırmağa başladı. Onun da tam bileğinle o yeşilimsi kurşunî kümeden belirmişti... Temizledik... Ama...» Kayıktaki adam hıçkırır gibi; «Nafile,» dedi. «Biz temizliyorduk; birkaç saat sonra bu âfet, vücudumuzun başka tarafında beliriyordu... Kurtuluş yoktu o yosundan... Oturduğumuz kumsala da yavaş yavaş sirayete başlamıştı... İşte böyle...»

Güvertedekilerin tüyleri diken diken olmuştu. Kulaklarına inanamıyorlardı âdeta... Yeşil sis kıvrılıyor, bükülüyordu... Sandaldaki birdenbire:

— «Rüzgâr çıkıyor, Kaptan!» dedi. «Rüzgâr çıkıyor! Bir an evvel buradan gidin! Yolunuz açık olsun!...»

Kürekler tekrar suya daldı. Aynı anda, dayanılmaz bir merakla kıvranan serdümenci, feneri yakaladı. Kaptanın mâni olmasına meydan bırakmadan bunu denize doğru tutuverdi. Her ikisi de titrediler. Uzaklaşan kayıkta bir insan vardı. Eğer buna insan demek doğruysa... Bu, daha ziyade iğrenç, yeşilimsi kurşunî süngerden yapılmış bir mahlûk hissini uyandırmaktaydı. Kayık, sise karışarak gözden kayboldu...

BÖYLECE DÜNYANIN BÜTÜN BALIK SEVERLERİ RUSLARIN BALIK TEKELCİLİĞİNDEN KURTULDULAR.
NE İYİ İDİ. PAHALI PAHALI SATIYORDUK.
YİNE SATACAKSINIZ.
FAKİR HALKIN DUASINI ALARAK HEM DE...
BİZ SON BİR DEFA DAHA AVLANALIM!

ATLA DA UZAK LAŞALIM!
NİÇİN BU ADAMLARI YAKALAMADIK
NE FAYDASI OLURDU?
BİR BALIK SÜRÜSÜ DOLAŞIYORDU...
ŞUNLARI AĞLARA SÜRELİM.

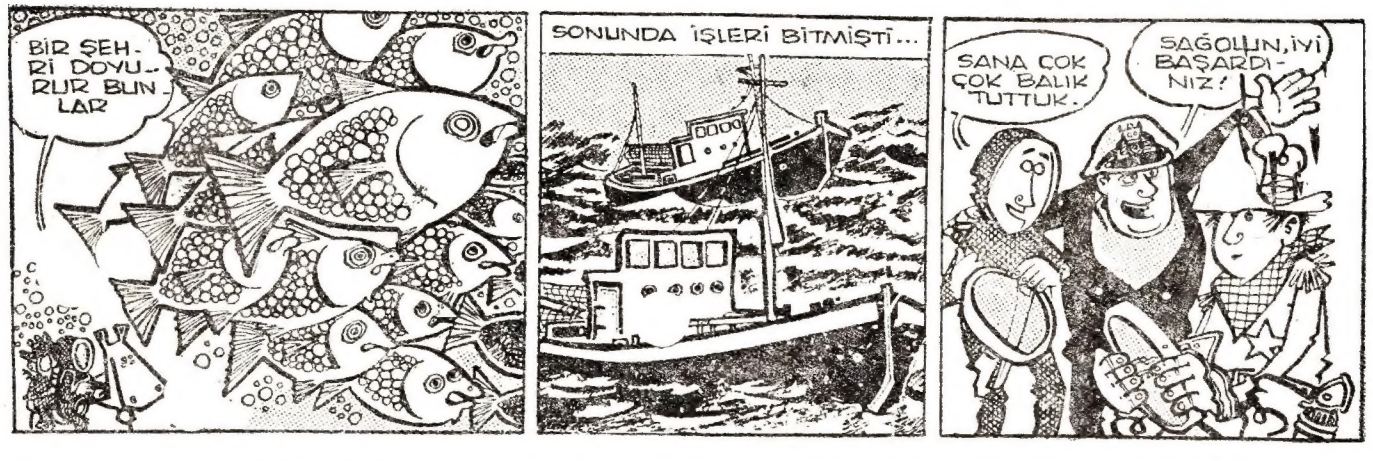
BİR ŞEHRİ DOYURURLAR
SONUNDA İŞLERİ BİTMİŞTİ...
SANA ÇOK ÇOK BALIK TUTTUK.
SAĞOLUN, İYİ BAŞARDINIZ!

TOPRAK NE GÜZEL ŞEYMİŞ...
DÜN DENİZİN DİBİNDE, BUGÜN ÜSTÜNDE...
ŞİMDİ GÜZEL BİR YIKANIRIZ.
KAYIK HANE
BENİM AKLIM TENCERE KAPAĞINDA.

BİR AÇIKLAMA

BU RESİMLİ ROMANI OKUYANLARA AÇIKÇA BİLDİRİRİM Kİ, BUGÜNE KADAR OKUDUĞUNUZ "BALIK ADAMLAR" MACERASI TAMAMEN HAYALİDİR. VE HAKİKATLE HİÇBİR İLİŞİĞİ YOKTUR.

Bastıbacak Şerif ☆

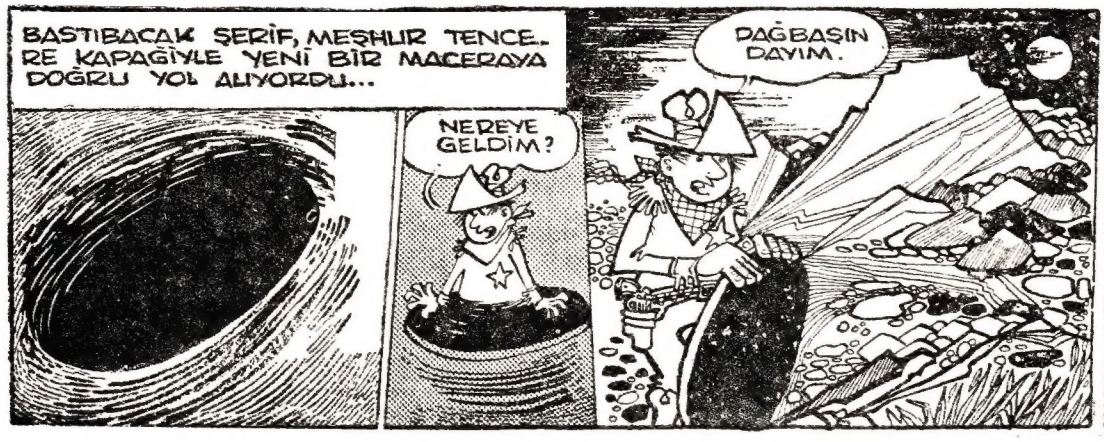

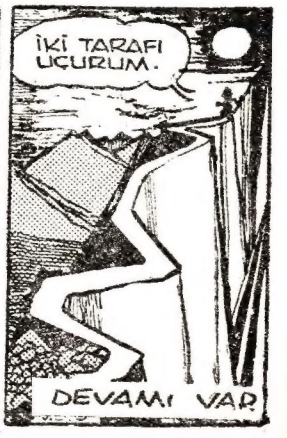

BİR KAÇ DAKİKA İÇİNDE ŞEHRİN KAPILARINA ULAŞMIŞLARDIR.
GEL OĞLUM. EZİLECEKSİN!

KÖPRÜYÜ BİR GURUP ASKER KESMİŞTİR.
YOL KESİK! NEHİR BOYUNCA KAÇMALI.

EŞKİYA ATINI NEHİR BOYUNDAN SÜRER. ARAM PEŞİNDEDİR.

İKİ ATLI, KÖTÜ ARAZİDE ÇILGIN GİBİ İLERLEMEKTEDİR..

TESLİM OL! CEZADAN KURTULAMAZSIN.
ASLA!

AL SANA!

ATINI DURDURAN EŞKİYA KILIÇININ MAHFAZASINI SALLAR...

AMANSIZCA SAVAŞIRLAR..

ARAM EŞKİYAYI AŞAĞIYA ÇEKMEK İSTER..

SAVAŞIN EN KIZGIN ANINDA BARON TOBİAS'LA BİR GURUP ŞÖVALYE GÖZÜKÜR.

GÜRÜLTÜYE BAŞINI ÇEVİREN YAVRU KARTAL, ARAM, BİR SAĞ KROŞEYLE SAVAŞ DIŞI EDER...

BRAVO ASİL ARAM!
EŞKİYA HAREKETSİZ KALIR.

YARDIMA GELMİŞTİNİZ BARON TOBİAS?

FAKAT KAHRAMAN ŞÖVALYE ARAM, EŞKİYANIN GÖZLERİNİ AÇARAK NEHRİ SÜZDÜĞÜNÜ FARKEDEMEZ.

BİRDEN DOĞRULARAK KENDİNİ SUYA ATAR.

HIZLA YÜZMEĞE BAŞLARSA DA AĞIR ZIRHI BAŞINI YUKARDA TUTMASINA MANİ OLUR...

BIRAKIN, BOĞULACAK!
DELİLİK ETMEYİN SÖVALYEM. ONUN İÇİN BU FEDAKÂRLIK, DEĞMEZ.
DEVAMI VAR

YAVRU KARTAL SULARA KAPILIP BOĞULDU..
ŞANSI VARMIŞ YARIN İPE ÇEKİLECEKTİ
NE ACI BİR SON

BU SIRADA SARAYDA BAŞKA ŞEYLER OLMAKTADIR...
KARDEŞİMİ ÇAĞIRIN KRALI DİNLESİN
ŞEHRE DÖNELİM

İKİ ASKER ANGELOYU GETİRİR

NAPOLİ TACI SANA LÂYIK DEĞİL ANGELO!

ARAM HARİÇ, BÜTÜN SÖVALYELERİNLE BİRLİKTE SENİ MÜEBBETEN SÜRGÜN EDİYORUM

BU CEZA ÇOK AĞIR BABA
NAPOLİ KRALİYAT HUDUTLARINDAN ADIM ATARSAN ÖLÜRSÜN..

ANGELO ÖFKEDEN KIVRANIR

BU SIRADA ARAMLA TOBİAS DÖNERLER..
YAVRU KARTAL CEZASINI BULDU
YAŞASIN!..

SARAYIN ÖNÜNDE ANGELOYA RASLAR.PRENS BALTAZAR YAKLAŞIR..
KARDEŞİMİN MASKESİNİ SİZ DÜŞÜRDÜNÜZ ARAM SİZE MÜTEŞEKKİRİM

ERTESİ SABAH SÖVALYELER GİDİYORDU...
ŞEYTANLAR GİDİYOR
SONLARI BUYDU ZATEN!

ARAM DA ADAMLARIYLA DÖNMEK İÇİN VEDALAŞIR...
YAKINDA YİNE GÖRÜŞELİM ARAM

İNŞALLAH, HOŞÇA KALIN!..

GÜNLER SONRA...
İŞTE, NİHAYET VATANA DÖNDÜK!

BÜYÜK ATEŞ'IN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI
TEFRİKA NO : 5

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL

— 3 —

DÜŞMANIN takibinden kurtulup, denize açılalı henüz üç saat bile olmamıştı ki, beklenen Azrail, elinde tuttuğu ölüm âsâmüthiş fırtına patlayıverdi!... sı ile arkalarından koşuyor: bazen rüzgâr, bazen muazzam dalgalar kisvesine bürünerek, artık vatansız kalan bu masum insanlara, tasviri imkânsız ıstıraplar veriyordu.

Filozof Keetron, bulunduğu yerden korkunç ve amansız dalgaları seyrederken, geride bıraktıkları vatan topraklarının kudsiyetini düşünüyor, belki de hayatında ilk defa ağlıyordu.

Bundan böyle, başlarına gelecek şeyleri bilmesine elbette imkân yoktu ama, kuduran denizin elinden yakalarını kurtarabilmeleri çok, hem de çok güç olacaktı. Lâkin vatan elden gittikten sonra, hürriyet elden gittikten sonra, ne idüğü belirsiz birtakım insanların tahak kümü altına girerek yaşamanın tadı kalır mıydı hiç?

Hürriyetin, saadetin, yaşamanın, gerçek insan olmak için sarfedilen çabalamanın en mükemmeli, en güzeli; şüphe yok ki, kişinin kendi vatanında olduğu zaman gurur verici idi... Başka topraklardaki hürriyetten, saadetten gıpta ile bahsetmek, belki insanı bir zaman için olsun tatmin edebilirdi ama, bunun huzur verebilmesine imkân yoktu..

İşte gemi, dalgaların sürüklediği istikamette sürüklenip gidiyordu! Bu işin sonu ne olacaktı? Saatlerdir denizin kuvveti ile boy ölçüşüp duran kürekçilerle diğer adamların takatleri artık tükenmek üzereydi. Fırtına dinmiyecek olursa su tahta parçaları birbirinden kolaylıkla ayrılacak ve içindekilerin hepsi, birer çöp gibi. şuraya buraya dökülerek öleceklerdi...

Fizolof Keetron, müsbet ilme, gerçek düşünceye inanmış bir kimse olduğu için, ölümden korkmuyordu. Hele kader'e hiç kulak astığı yoktu... Zira ona göre, insan, kaderini kendisi çizen, kendisi inşa eden, kendisi yapan bir mahlûktu... Düşüncelerindeki yanlışları, attığı adımlardaki sakatlıkları zamanında keşfedemiyen insanların âkibetleri, bu hakikî filozofu hiç üzmezdi... Ama buna mukabil, iyi ve şefkatli kimselerin umulmadık felâketlerle karşılaşmaları halinde, onun yüzündeki çizgiler değişir, ıstırabın eli, Keetron'un çehresini tanınmaz hâle getirirdi.

Bir yandan kaybettiği vatana üzülürken, öte yandan da, temiz bir insan olan Kral'a, Kraliçe'ye ve belki de hepsinden daha fazla genç Prens'e yanıyordu. Onu, kendi istediği gibi yetiştirmişti. Oğlu bir savaşta şehit düştüketn sonra, hemen hemen bütün zamanını bu Demir Yürekli Cesur Prens'e vermişti. Kendisine iyiliği, dürüstlüğü, cesareti aşıladığı bu gençten çok şeyler bekliyordu. O, babasının yerine geçtiği zaman, idare ettiği topraklar üzerindeki insanların her bakımdan çok daha iyi idare edileceklerine inanıyordu.

Böylece, fikir ırmağında, düşünce sancağının altında ne kadar kaldığını bilemiyordu. Gözleri, dış âlemin uyanmağa başladığını idrâk edince, Cesur Prens'i görmek üzere, bulunduğu yerden ayrıldı.

Yaralıların durumları gittikçe düzeliyordu. Cesur Prens de, Burno da ayakta idiler. Onun geldiğini görünce, ikisi birden kendisine doğru koşarak:

— «Merhaba gerçek dost ve vefakâr filozof!» diye bağırdılar.

Keetron elini evvelâ, aralarına yeni katılan dev yapılı Burno'ya uzattı:

— «İçinde yaşattığın mertlik tohumunun yeşerdiğini gördüğüm için, bahtiyarım evlât! İstikbâlimizin en sağlam temelini teşkil eden Prensimizi düşmanlarımızın eline teslim etmediğin için, sana teşekkürü borç bilirim...»

Burno, eğilerek selâm verdi:

— «Kendisini ilme vermiş bir büyük insanla konuşabilecek kudretim yok, efendim! Prens hazretlerinin kurtarılması işine gelince: bu konuda o, benden fazla söz sahibidir. Böyle bir yiğidi yalnız bırakmamak benim vazifemdi...»

Prens, Filozofun koluna girerek sordu:

— «Ne dersin Keetron: tekrar anavatana dönebilecek, tekrar o mes'ut topraklar üzerinde hür şarkılarımızı söyleyebilecek miviz?»

Keetron, bir müddet düşündükten sonra, bu suale bir sualle cevap verdi:

— «Bunu arzu ediyor musun?...»

Cesur Prens'in gözleri dolu dolu olmuştu:

— «Vatandan uzakta yaşamaktansa, şu azgın dalgaların gizlediği derinliklerde ölmeyi tercih ederim!»

Burno atıldı:

— «Elbette geri döneceğiz!»

Bunu söyledikten sonra, yüzü kıpkırmızı oldu:

— «Affedersiniz... Böyle konuşmakla büyük bir kabalık ettim... Fakat Prensin vatanını o kadar benimsemiştim ki...»

Filozof, elini bu yiğidin omuzuna koyarak konuştu:

— «Burno, benimsediğin yer, senin de vatanın olabilir. Orada saadeti ve hürriyeti, orada adaleti ve insanlığı bulursan, mesele yoktur...»

Yabancı silâhşör içini çekti:

— «Bugüne kadar yalnız para için çarpıştım; para için çalıştım... Çoook uzaklardan kopup gelmiştim. Perişan ve açtım. Çaresiz, paralı asker oldum. Fakat benimle birlikte

döğüşenlere, girdikleri şehirde yağmaya asla müsaade etmedim. Onların, esir ettikleri insanlara kötülük etmelerine daima mâni oldum!...»

Prens başını salladı:

— «Böyle olduğunu, Salko ile aramızda geçen konuşma sırasında öğrenmiştim. Artık aramızdasın ve Tanrıya, sen de bizimle beraber vatanımıza dönebilmemiz için dua et!...»

Prens'in gözleri, küçük pencereden dışarıyı, azgın dalgaları seyreden annesine takılınca yüreği burkuldu. Kraliçe ağlıyordu! Gözyaşlarında, vatansız kalmanın sonsuz azabı vardı. Geri dönebileceklerine, hattâ hayatta kalabileceklerine inanmadığı belliydi. Kamaradaki konuşmalar, onu da duygulandırmıştı...

Acaba, bu düşüncelerinde haklı mıydı Kraliçe? Ebediyen vatansız mı kalacaklardı?

Vatanını kaybeden insanın, saadeti bir daha bulabilmesine imkân yoktu tabii... Hattâ vatanını kaybeden bir kimseye, insan bile denemezdi... Kraliçe, kendi hesabına göre, ağlamakta haklıydı...

Cesur Prens, şimdi de babasına bakıyordu. Hayır, o ağlamıyor; sadece derin derin düşünüyordu. Gözlerinde asla kaybolmayan bir vatan sevgisi ve azmin ışığı dolaşıyordu. Demek ki Kral, Kraliçe kadar bedbin değildi... Demek ki, onun da kendisine göre bir planı vardı...

Bu kutsal ışık, Prensin nes'esini yerine getirdi. Babasına sonsuz bir güveni vardı. Bir yandan bu vatansever adamın, diğer yandan hocası olan Keetron'un telkinleri ile büyüdüğü için, onların hareketlerini tasvip ediyor, onlara inanıyordu.

Denizden kurtulacak olurlarsa, her ne pahasına olursa olsun, geri dönecekler; vatanlarını işgâl eden düşmanla çarşen halkı geri alacaklardı. Bir zamanlar taze bahar çiçeklerinin açtığı, hürriyet meyvalarının yetiştiği o topraklarda, şimdi insanlar zincire vurulmuş, zindanlara atılmıştı...

Cesur Prens, düşmanın başında bulunan şahsın ne derece gaddar olduğunu ,insanlara eza ve cefa vermekten ne kadar zevk aldığını bildiği için, yüreği sızladı... Elinden gelse, şimdi hemen geri dönerek, bu lânetlenmiş adamla ölünceye dek döğüşürdü...

Dışarıda tayfalar koşuşmaya başlamışlardı... Şafak söküyor deniz duruluyordu... Peki, bu koşuşmanın, bu telâşın sebebi nevdi ?...

Keetron:

— «Hislerim beni aldatmıyorsa, yeni bir düşman tarafından tecavüze uğradık!...» diye mırıldandı.

Filozofun bu sözleri, kamarada bulunanları dehşet içinde bırakmağa kâfi geldi. Kral, içi ateş dolu hırslı gözlerini dostuna dikerek:

— «Anavatan topraklarından ayrılalı epey oldu, Keetron...» dedi. «Fakat buna rağmen, yurdumuzu elimizden alanların bizi takip etmiş olmaları ihtimâli de vardır. İnan ki, bunun böyle olmasını yürekten dilerim! Onları görmek, onlarla bir kere de şu engin denizin mavilikleri üzerinde boy ölçüşmek isterim!»

Keetron ellerini kavuşturdu:

— «Seslere kulak veriniz, muhterem Kralım!»

— «Kılıçlar çarpışıyor!»

— «Evet, kılıçlar çarpışıyor, efendimiz. Lâkin ben, bu seslerden değil, nârâlardan bahsediyorum! Anavatanımızı işgâl edenlerin dili değil bu...»

— «Şu halde ?...»

— «Rüzgârın bizi attığı bir toprağın insanları ile karşı karşıya gelmemiz ihtimali çok fazla...»

— «Keetron! Keetron! Dediğin doğru bile olsa, ben onlarla, yurdumu elimden alan düşmanlarmış gibi çarpışacağım!»

— «Fakat efendimiz, kuvvetimizin ne olduğunu biliyorsunuz...»

— «Biz elli kişi ya var, ya yokuz... Vatansız elli kişi... On lar isterse yüz bin kişi olsunlar; böyle yaşamaktansa, yiğitçe döğüşüp ölmeyi tercih ederim...»

— «Bir gaye uğruna ölmek güzel şeydir efendimiz. Fakat, durup dururken, köpek lesi olmaya aklım ermiyor! Şayet burada yok olursak, düşman işgâli altında inleyen sâdık teb'amızın ıstırabı çok olacaktır. İnanıyorum ki onlar, sizin yakalanmamış olduğunuzu duyunca, tariflere sığmaz bir umuda kapılacaklardır. Teb'asına daima iyi muamele eden, onların daima insanca yaşamalarını temine çalışan dürüst, hakşinas, vicdanlı bir kralın serbest kalması, esir insanlar için sonsuz bir ümittir. Gözleri yolda bekleyeceklerdir, bu insanlar... Bu insanlar, gizli gizli konuşup, aydınlık günlerin yakın olduğunu birbirlerine söyleyecekler, uçan kuştan haber soracaklardır. Hayır benim iyi yürekli ve yiğit kralım, burada körü körüne ölmek, kahramanlık değildir!»

— «Düşman, kılıcını yüreğimize dayadığı şu anda, elimizi kolumuzu bağlayıp duracak mıyız, Keetron?»

— «İnsanlar konuşa konuşa anlaşırlar, efendimiz. Müsaade ederseniz, onlarla bir kere de ben konuşayım!»

— «Dur, Filozof! Artık çok geç! Bak, iki gemi ile etrafımızı sardılar bile... Mütemadiyen bizim gemiye atlıyorlar...»

Kral haklıydı. Düşman, her tarafı sarmış bulunuyordu. Geç kalmışlardı. Kraliçe, titrek bir sesle:

— «Kılıçlarımızı bile çekmeğe vakit bulamadan, kafalarımızı vereceğiz!» dedi.

Dışarda kan gövdeyi götürüyordu.

Cesur Prens, derhal kılıcını çekerek:

— «Ben, döğüşmeğe gidiyorum!» diye bağırdı.

Onu, birkaç yerinden birden yara almış olan Burno takip etti:

— «Ölmek var, dönmek yok!»

Kraliçe, kocasını omuzlarından tutarak bağırdı:

— «Ona mâni ol!...»

Kral, sakin bir sesle cevap verdi:

— «Bırak döğüşsün! Ecdadına lâyık bir kimse olduğunu bari o ispat etsin!»

Cesur Prens kamaradan fırlar fırlamaz, düşmanın ortasına bir bomba gibi girerek döğüşmeğe koyuldu. Bir yandan da, kendi adamlarını coşturmağa, gayrete getirmeğe çalışıyordu. Çünkü, düşmanın üstün kuvveti karşısında, zaten yorgun olan bu adamlar, yavaş yavaş teslim olmağa başlamışlardı.

(Devamı Gelecek Sayıda)

BÜYÜK ATEŞ

SAYI: 13 CİLT: 1
28 HAZİRAN 1960

Yayınlayan: **TÜRKİYE YAYINEVİ,** Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Sahibi: **TAHSİN DEMİRAY** ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: **OĞUZ ÖZDEŞ** ★ Matbaası: **TÜRKİYE BASIMEVİ** ★ Rotatifle basıldığı yer: Güneş Matbaacılık T.A.S. ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

CASUSLAR MEKTEBİ 2 STİV KENYIN

CASUSLAR MEKTEBİ ③ STİV KENYIN

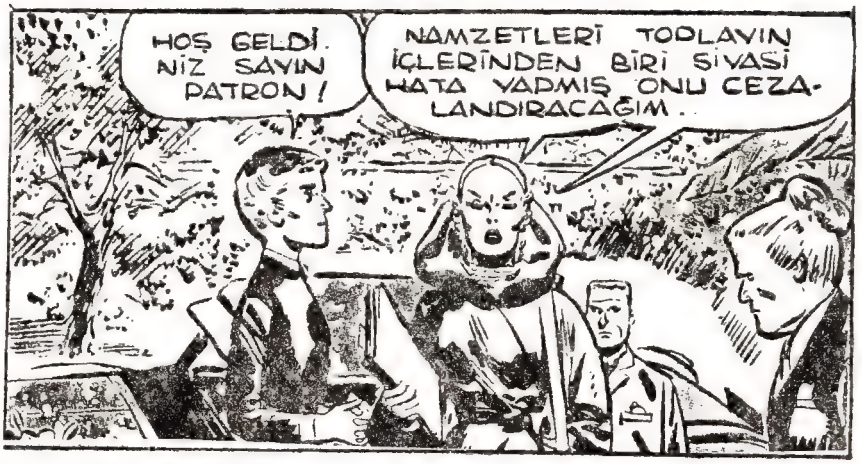

GÜNEYDEKİ BİR ŞEHİRDE, STİV KENYIN'IN LİNKS DEDİĞİ KATIN BAZI EMİRLER VERMEKTEDİR...

NE İSTİYORSUN?
SADECE ALTINLARI İSTİYORUM MADAM.
SEN KİM SİN?
ADIM MORT DİLKE'DİR.
ADAMLARIN KULÜBENDELER. YA ŞERİF DİLLONU YA DA OĞULLARINI TEMİZLİYECEK
ŞERİF DİLLON FENA SIKIŞTI...
BU SIRADA TOM GERİ DÖNER...
BAŞLARINA BİR ŞEY Mİ GELDİ ACABA?
GERİ DÖNÜP BİR BAKAYIM...
ALLAH ALLAH! ARABANIN ATLARI BOŞANMIŞ...
HOOY
ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?
KULÜBEYE DÖNÜP ONLARI KURTARACAĞIZ.
İNŞALLAH BİR ŞEY OLMAZ.
ANNE! BİRİ GELİYOR.
ŞERİF SİZİ MORT'A MI EMANET ETTİ?
BİLMİYORDU.
SİZ ŞEHRE HABER SALIN, BEN YARDIMA GİDİYORUM.
SEN BANA KARIŞMA DELİKANLI!
DİNLEYİN KIZLAR. SİZ DOĞRU ŞEHRE GİDİP DOKTORA VAZİYETİ ANLATIN. KORKMAZSINIZ DEĞİL Mİ?..
HAYIR
GİDİYORUZ

ÇOCUKLAR DAĞDA MI KALACAK?
ÜZÜLME, ONLAR NE YAPACAĞINI BİLİR!

HAYDİ HOP!
ŞİMDİ NE OLACAK

ANNEM KARDEŞLERİMİZİ KURTARACAK!
ŞEHİRDE YARDIM BULURU?
İŞTE BU OLAMAZ

DURUN, SİZİ VOLLAR. SAM ŞERİF, MUAVİNİ TOM GADEVİ DE CENNETE VOLLAR!
TOM GADE

NE? DEMEK BANA O AŞK MEKTUPLARINI VOLLAYAN SİZSİNİZ

ÇOCUKLARINIZI SÖYLEMEMİŞTİNİZ!
LAFI UZATMAYA VAKTİMİZ YOK!

MORT'UN BAŞINA BELA GELİRSE OLECEKSİNİZ!
DEMİN RAHAT KONUŞMUYORDUN

DUR, ONLARI KOZ OLARAK KULLANIRIZ

AYNI ANDA
BİR ATLI
MORT DEĞİL

İRİ YARI TAMAM. ŞERİF BU!
YERİMİZİ ÖĞRENMİŞ DEMEK

ARTIK DİKKATLİ OLMALI...

YAVAŞLADI.
İYİ.. HAZIR MISIN SEN
DEVAMI VAR

BÜYÜK ATEŞ'İN BÜYÜK HİKÂYESİ:

Mutlu Hakikat

YAZAN: OĞUZ ÖZDEŞ

I

BEN, yalnız başıma gezmeyi seven bir insanım. Boş vakitlerimi, rüzgârlı tepelerde ve nihayetsiz kırlarda geçiririm. Güzel yurdumun her karış toprağını gezmek, zevklerimin ve hasretlerimin en büyüğüdür.

Geçenlerde yine, yalnız başıma Çamlıca tepelerinde dolaşıyordum. Uzaktan hafif bir sis perdesi altında bulunan İstanbul'un güzelliğini seyrederken, çok yakınımdan gelen bir sesle irkildim.

Biraz ötemde, bir adam, ağacın arkasına geçmiş, kendi kendine birşeyler konuşuyordu. Biraz daha yaklaşırsam, belki ne söylediğini işitirim düşüncesiyle, ona doğru yürürken, meçhûl adamın birden koşarak uzaklaştığını gördüm.

Benden korkarcasına kaçan bu adam kimdi? Ağacın arkasına gizlenmiş, kendi kendine neler konuşuyordu? Meçhûl adamın hâli, o kadar garibime gitmişti ki, ertesi günü yine aynı yere gitmekten kendimi alamadım.

Beklemem uzun sürmedi. Hemen aynı saatlerde, meçhûl adam, o ağacın altına gelerek, kendi kendine birşeyler söylemeğe başladı. Bu defa saklandığım yeri iyi tâyin etmiş olmalıydım ki, mırıltılarını işitebiliyordum:

— «Akşam ne güzel, değil mi, Nâlân? Evet, evet... İnsanın burada bedbaht olmasına imkân yok...»

Bu Nâlân da kimdi acaba? Herhalde sevgilisi olmalıydı... Bunları düşünürken, meçhûl adam dönüp bana bakmış, bir anda gözgöze gelmiştik. Birden yüksek sesle bağırdı:

— «Kimsiniz siz?»

Bunu söyledikten sonra, hızlı adımlarla yanıma geldi:

— «Beni takip mi ediyorsunuz?...»

Âdeta kekeliyere:

— «Şey.. Hayır...» diyebildim. «Bir tecessüs saikiyle dinliyordum. Dün de sizi burada görmüştüm de...»

— «Demek dün beni gözetleyen sizdiniz?»

Gitmek için birkaç adım atmıştı.

— «Durun, gitmeyin canım!» diye seslendim. «Size zararım dokunmaz!»

Geri dönüp bana baktı:

— «Rica ederim, beni yalnız bırakınız!»

Sonra gözlerini büsbütün açarak sordu:

— «Ne istiyorsunuz benden?»

— «Bir şey istemiyorum. Sadece merak ettim. Nâlân, sevgilinizin mi adıdır?»

Birden heyecanlanarak bana doğru yürüdü:

— «Siz Nâlân tanıyor musunuz?...»

— «Yooo... Bu kelimeyi biraz evvel bizzat sizin ağzınızdan işittim.»

Acı bir elem, meçhûl adamın yüzünde zehirli bir rüzgâr gibi dolaşmıştı.

— «Affedersiniz,» diye ilâve ettim. «Sizi üzdüm galiba. Eğer dostluğumu kabul ederseniz...»

Acı bir sesle cevap verdi:

— «Kimsenin dostluğuna inanmıyorum artık...»

— «İnanabilmek iyi bir şeydir. İnanırsanız, ruhunuz kuvvetlenir; yaşamayı daha çok seversiniz.»

— «Ben, yalnız Nâlân için yaşıyorum.»

— «Bir tek kişi için mi?... Bu kadar egoist olmayın canım...»

Başını önüne eğmişti. Dudakları mütemadiyen kendi kendine açılıp kapanıyor; fakat konuşmaya hazır olan ağzından, anlaşılmaz birtakım sesler çıkıyordu.

Yüzüne doğru eğilerek sordum:

— «Bu civarda mı oturuyorsunuz?...»

— «Evet. Garipler Çiftliğinde...»

Sözünü bitirir bitirmez, söylediğine pişman olmuş gibi, sinirli bir hareketle geri döndü ve «Allahaısmarladık» bile demeden, vine koşa koşa yanımdan uzaklaştı.

II

BİR hafta sonra, merakımı yenemiyerek, Garipler Çiftliğindeki mavi badanalı eve gittim. Beni kapıda güler yüzle karşılayınca, cesaret bularak:

— «Misafir kabul eder misiniz?» diye şakacı ve neş'eli bir sesle sordum.

— «Beni dost telâkki edenlere evim her zaman açıktır!» dedi. «Buyurun!...»

İçeri girdim. Burası, geniş çe bir oda idi. İçerisi son derece sade döşenmişti. Dikkati çeken yegâne tarafı, yaz olmasına rağmen, şöminede odun yanmasıydı. Gösterdiği eski stil koltuğa oturdum; o da karşımdaki sedire geçti:

— «Kusura bakmayın. Misafir kabul edecek başka odam yok...»

Etrafa göz gezdirerek cevap verdim:

— «Odanız cidden enteresan...»

— «Bu yaz gününde şöminenin yanması belki tuhafınıza gitmiştir. Nâlân öyle ister de... Geceleri burası serin oluyor...»

Bir müddet sustu. Sonra, gözlerime bakarak ilâve etti:

— «Benden kimseye bahsettiniz mi?»

— «Hayır. Esasen, başkalarına sizden bahsetmeme bir sebep yok.»

Birden ferahlamış gibi derin bir nefes aldı:

— «Teşekkür ederim. Şey... Size gülünç göründüğümün farkındayım. İnsanlara karşı inancım o kadar sarsıldı ki...»

— «Eğer dostluğumuz size, kaybettiğiniz inancı biraz olsun verirse, cidden mes'ut olacağım.»

Sanki sözlerimi işitmemiş gibi, dalgın, hülyalı bir sesle ve kendi kendine konuşur gibi söylendi:

— «Bu oda, bir vakitler, aşkımızın birleştiği mâbet olmuştu. Bu odada Nâlân'la en kederli ve en sevinçli günlerimizi geçirmiştik. Öyle aşklar vardır ki, hayatla birleşir, ona intibak eder. Yine öyle aşklar vardır ki, nâdide bir vazo gibi, en ufak bir temastan düşer, parçalanır.. Onu anlatmak o kadar güç ki...»

— «Sizi dinlemekten büyük bir zevk duyacağım. Yalnız, meramıma giden nokta, Nâlân'ın nerede olduğu?...»

— «Şimdi artık yalnız akşamları geliyor... Şu köşede gördüğünüz cibinlikli karyola onun... Orada yatıyor, uyuyor; sabah olunca da kalkıp gidiyor...»

Meçhûl adamın melânkolik hâli, beni gittikçe meraklandırıyordu:

— «Doğrusu, söylediklerinizden pek bir şey anlayamıyorum,» dedim. «Nâlân şimdi nerede? Neden akşamları geliyor da...»

Birden sözümü kesti:

— «Bunu söyleyebilmem için size her şeyi başından sonuna kadar anlatmam lâzım.»

— «Ben de zaten anlatmanızı bekliyorum.»

Başını yukarı doğru kaldırarak:

— «Anlatmak...» diye derin bir iç geçirdi. «Evet. Buna benim de çok ihtiyacım var... Niçin burada tek başıma yaşadığımı, neden insanlardan kaçtığımı anlatmak.. Sevgi, ıstırabın başlangıcıdır, derler... Bu, bende de öyle oldu.. Sevmeğe başladığım zaman, ıstırap çekmeğe de başlamıştım..»

Bir müddet sustu. Sonra, kelimeleri çabuk çabuk söyliyerek hayat hikâyesini şöyle nakletti:

III

İLK hâtıram, babamın ölümüyle başlar. Ben, o zaman on üç yaşlarındaydım.

Bir gün, arabamızla çiftliğimize giderken, atlar birden ürkmüş, babamın bütün gayretine rağmen, araba bir hendeğe yuvarlanmıştı. Biz annemle, babamın arkasında oturuyorduk... Feci kaza sonunda, sevgili babamı kaybetmiştim. Sanki babamın ölümüyle birlikte, dünyam da kaybolmuştu.

Fakat, bu meş'um hâdiseden iki yıl sonra annem, Fevzi adında bir adamla evlendiği zaman, hayatımın en büyük darbesini yemiş oldum. Babamın ölümünü bile kabul edemiyen çocuk kafam, annemin, onun üstüne yeni bir erkekle evlenmesini bir türlü benimsemiyordu. Halbuki annem, koca çiftliğimizi tek başına idareden âciz bir kadındı. Yeni evliliği de, sırf çiftliğimize bir hâmi bulmak arzusundan doğmuştu.

Annemin evlenmesine isyan etmem, muhakkak ki doğru bir hareket değildi. O çağlarda tahsil ve terbiyemle meşgûl olacak bir babaya muhakkak ki çok muhtaçtım. Fakat çocuk kafamla etraflı muhakeme edemiyordum. Annem o zaman şöyle demişti:

— «Bülent, üvey babana surat asmakla hiç de doğru hareket etmiyorsun. Bu mağrur hâlini bırak. Allah, ne gururlu kullarını, ne de isyankâr insanları sevmez.»

Günler ağır ağır ilerliyordu. Bir gün annem beni yanına çağırdı. Biraz gerisinde, benden bir-iki yaş küçük kumral saçlı bir kız vardı:

— «Babanın biricik kızı Nâlan!» diye bana tanıştırdı. «Bundan sonra bizimle beraber kalacak!»

Durgun hâlimi görünce de ilâve etti:

— «Kardeşine hoşgeldin desene...»

Soğuk bir lisanla:

— «Hoşgeldin!» dedim.

Annem sözüne devamla:

— «Senden küçük olduğu için, ona ağabeylik edeceksin, Bülent!» diye gözüme baktı. «Eminim ki Nâlân, senin ağabeyliğine lâyık bir kardeştir... Haydi bakalım, Nâlân'a çiftliği gezdir...»

Çiftliği gezdirirken, Nâlân'ın yüzüne dikkatle bakıyordum. Bu güzel, hassas bakışlı ve iyi kalpli kız, demek ki benim kardeşim oluyordu! Gerçi aramızda hiç bir kan rabıtası yoktu ama, annemin, onun babası ile evlenmesi, bizi birbirimize kardeş yapıyordu.

Nâlân, bana güler yüz göstermesine rağmen, dalgın, müteessir bir hâli vardı. Sanki kalbi başka yerdeydi. Bunu anlamak için sordum:

— «Buraya geldiğinizden dolayı yoksa pişman mısınız?»

— «Hayır, hayır!» diye heyecanlı bir sesle cevap verdi. «Annem hasta da...»

— «Demek şimdiye kadar annenizin yanında kalıyordunuz?...»

— «Evet. Annemle babam ayrı yaşıyorlardı ama, ben annemin yanında kalıyordum. Fakat annemin hastalığı ağırlaşınca, babam beni buraya aldı. Zavallı anneciğim... Ben yanından ayrılırken çok hastaydı... Beni bile güçlükle tanıyordu.»

Ertesi gün, Nâlân'ın annesinin ölüm haberi geldi. Artık Nâlân tamamen çiftliğimize yerleşmişti. İkimiz de en büyük teselliyi, birbirimizin mevcudiyetinde aramış ve bulmuştuk... Derslerimin ve çalışmalarımın dışında bütün zamanımı onunla birlikte geçiriyordum. Nâlân'a kısa zamanda o kadar büyük bir sevgi ile bağlanmıştım ki, üvey babam bunu keşfetmekte tabiî gecikmedi. Bir gün Nâlân'la çiftlikte gezerken bizi yanına çağırdı. Öfkeli bir sesle:

(Devamı Gelecek Sayıda)

KAPIDAKİ TABELÂ

Kendini beğenmiş bir romancı, bir arkadaşıyla dolaşmağa çıkmıştı. Kapısındaki tabelâda, meşhur bir şairin burada yaşadığı yazılı bir evin önünden geçtikleri sırada romancının:

— «Öldükten sonra, benim evimin kapısına ne yazılacağını merak ediyorum!» diyeceği tuttu.

Arkadaşı müstehzi bir tavırla:

— «Ben biliyorum!» diye mukabele etti. «Kiralık ev!»

DEMEZ Mİ?..

Bir İngiliz, memleketindeki trenlerin sür'atini övüyordu:

— «Bizde trenler o kadar hızlı gider ki, tarlaları birbirinden ayırt edemezsiniz!...» dedi.

Amerikalı:

— «O da bir şey mi?» diye dudak büktü. «Bizde insan telgraf direklerini bile görmeğe vakit bulamaz... Mübarekler sanki, ince dişli bir tarak teşkil ederler...»

Mübalâğacılıklariyle tanınan Marsilya'lılardan Marius:

— «Bu, bizdeki trenlere kıyasla hiçbir şey değil!» diye Amerika'lının sözünü kesti. «Meselâ, geçenlerde bir istasyondaki küstah hamalı tokatlamak için kalkan elim, kilometrelerce uzaktaki diğer bir istasyonun şefinin suratına çarpmaz mı?...»

MESELE GAYET BASİT

Doktor, sıhhati hiç te yerinde olmayan, olgundan da yaşlı bir bayanı muayene ediyordu:

— «Söylevin bakalım, çok mu terliyorsunuz?» diye sordu.

— «Evet, Doktor!»

— «Tamam! Ürperiyorsunuz da, değil mi?»

— «Evet, Doktor!»

— «Güzel! Geceleri dişlerinizi tokurdatıyorsunuz?...»

— «Hayır, Doktor!»

— «İmkânsız! Dişlerinizi tokurdatmıyorsunuz ha?...»

— «Hayır. Geceleri dişlerim bir bardağın içinde durur da...»

— Korkarım çok geç kaldık

NEYE YARAR?

Banyoda, evin beyi ıslık çalarak traş olurken, hanım da saçlarını tarıyordu.

Biraz sonra aynada kendini tetkik eden erkek:

— «Hayret! Her sabah traş olunca, on yaş gençleşiyorum!» demekten kendini alamadı.

Karısı bunun üzerine içini çekti:

— «Ah, neden akşamları traş olmazsın?...»

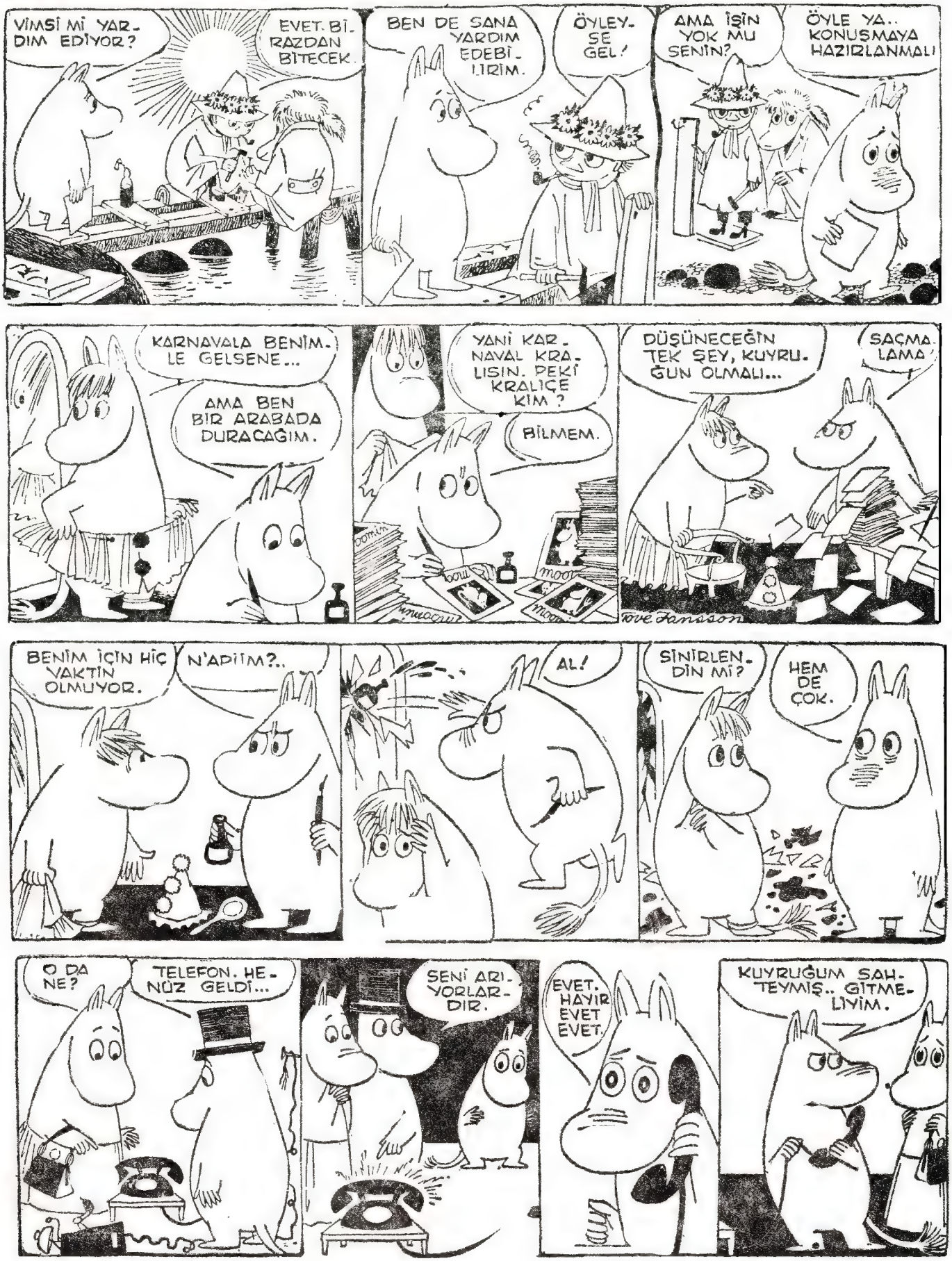
VİMSİ Mİ YARDIM EDİYOR?
EVET. BİRAZDAN BİTECEK.
BEN DE SANA YARDIM EDEBİLİRİM.
ÖYLEYSE GEL!
AMA İŞİN YOK MU SENİN?
ÖYLE YA.. KONUŞMAYA HAZIRLANMALI
KARNAVALA BENİMLE GELSENE...
AMA BEN BİR ARABADA DURACAĞIM.
YANİ KARNAVAL KRALISIN. PEKİ KRALİÇE KİM?
BİLMEM.
DÜŞÜNECEĞİN TEK ŞEY, KUYRUĞUN OLMALI...
SAÇMALAMA
Tove Jansson
BENİM İÇİN HİÇ VAKTİN OLMUYOR.
N'APİYİM?..
AL!
SİNİRLENDİN Mİ?
HEM DE ÇOK.
O DA NE?
TELEFON. HENÜZ GELDİ...
SENİ ARIYORLARDIR.
EVET. HAYIR EVET EVET.
KUYRUĞUM SAHTEYMİŞ.. GİTMELİYİM.

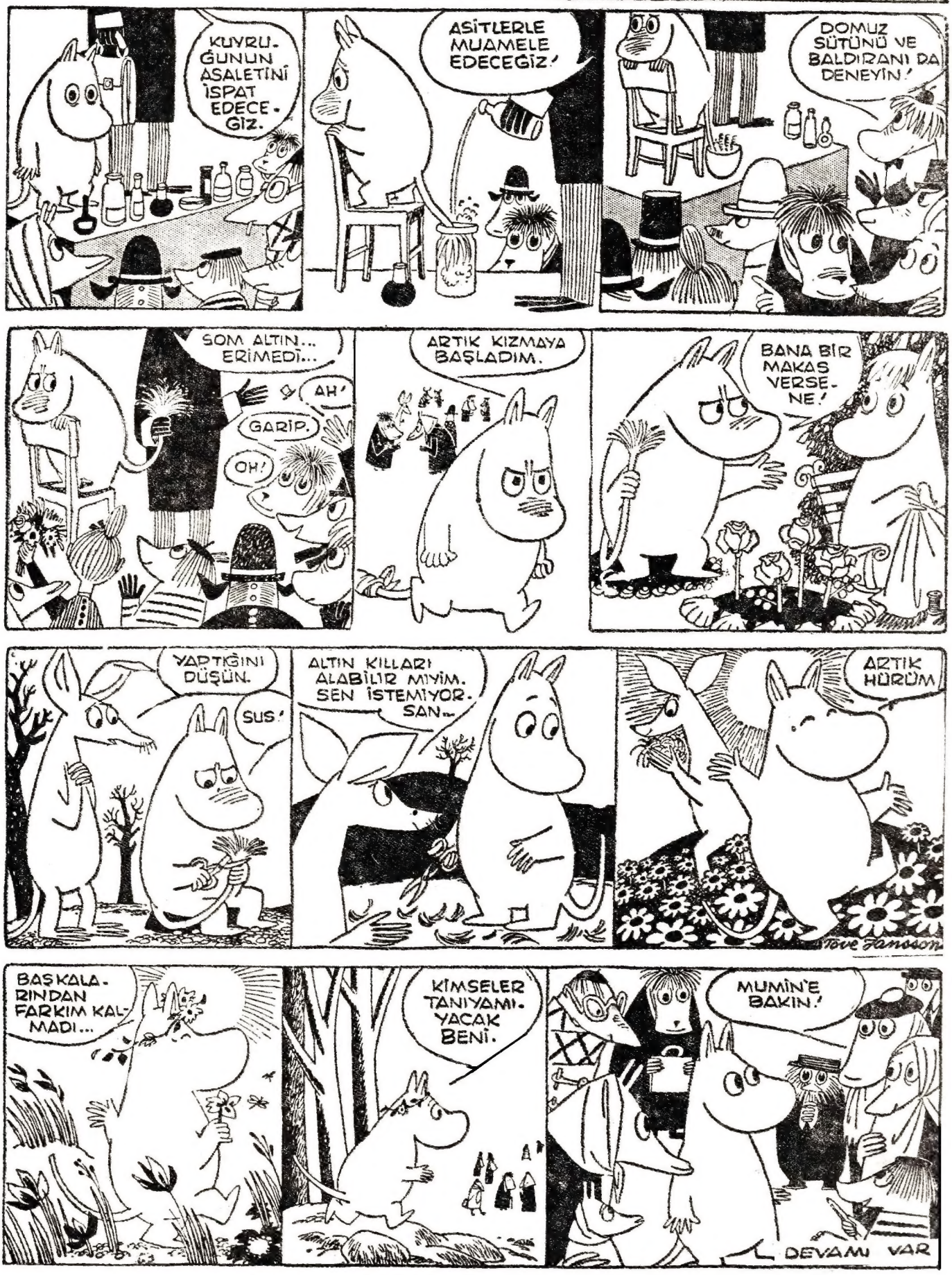
KUYRUĞUNUN ASALETİNİ İSPAT EDECEĞİZ.
ASİTLERLE MUAMELE EDECEĞİZ!
DOMUZ SÜTÜNÜ VE BALDIRANI DA DENEYİN!
SOM ALTIN... ERİMEDİ...
AH!
GARİP.
OH!
ARTIK KIZMAYA BAŞLADIM.
BANA BİR MAKAS VERSENE!
YAPTIĞINI DÜŞÜN.
SUS!
ALTIN KILLARI ALABİLİR MİYİM. SEN İSTEMİYORSAN...
ARTIK HÜRÜM
Tove Jansson
BAŞKALARINDAN FARKIM KALMADI...
KİMSELER TANIYAMIYACAK BENİ.
MUMİN'E BAKIN!
DEVAMI VAR

DOKTORU GE-
TİRDİK
ÇARLI.

İLERLEYİN!

BİR İŞİMİZ DAHA
VAR DOKTOR.

BENİ NEDEN
İSTEDİN GOR-
DON? YARDIMIM
OLUR MU?
TABİİ...

SİZİ ÇOK BEĞENİYO-
RUM. ÖZEL DOKTO-
RUM OLACAKSINIZ.

ŞU BEŞYÜZ DOLARI
ALIN. DAHA İSTER-
SENİZ KÂTİBİM
VERSİN.

AVUKATIMA
HASTA OLDUĞU-
MU BİLDİRİN.
ANLIYORUM
GORDON.

CİDDEN HAS-
TAYSAN YAR-
DIMIM OLUR
SANA!
YANİ HER
ŞEY KANU-
NA MI
UYMALI?

EVET. KENDİNİZE BAŞ-
KA BİR DOK-
TOR BULUN!

DUR BAKALIM
KONUŞMAMIZ
BİTMEDİ..
ELİNİZİ
ÇEKİN
GORDON!

BENİ YANLIŞ ANLA-
DINIZ. BİR MUAVENE
EDİN BAKALIM

GELİN CANIM
ÇEKİNME-
YİN!

GÖNÜL FIRTINASI 34 REX MORGAN

FLASH GORDON

by

MAC RABOY

GEMİLERİNİZDE ATOM DİNAMOLARINA BAĞLI BOBİNLERİN BULUNDUĞUNU HATIRDAN ÇIKARMAYIN!

HAZIRIZ! HAREKET İÇİN SAYMAĞA BAŞLA ZARKOV!

RADYOAKTİV BULUTLARIN YÖNÜNÜ DEĞİŞTİRMEK İŞİNDE BU SEFER BAYTEKİN YALNIZ DEĞİLDİR.

ÜÇ.... İKİ.... BİR.... SİFİR... GEMİLER SIÇRAR GİBİ FEZAYA DALARLAR..

BAYTEKİN'DEN RİSLİYÖ'YE... DURUM NORMAL. SEN NASILSIN?

BU SIRADA RİSLİYÖNÜN DURUMU VAHİM BİR HAL ALMIŞTIR...

ÜÇ... İKİ... BİR... SIFIR....

İKİNCİ ROKET, ÜÇÜNCÜDEN AYRILINCA DURUMUN NEZAKETİNİ KAVRAR...

İKİNCİ KADEME ROKETİ PATLADI OHH!. GÖZLERİM!.

GÖREMİYORUM!

BAYTEKİNDEN RİSLİYÖ'YE, NEN VAR KARLOS? CEVAP VER!.

OHH... BAYTEKİN İYİYİM.... İYİ... MERAKLANMA DURUM, TAHMİN ETTİĞİMİZ GİBİ NORMAL SEYREDİYOR.

GÜNEŞ SİSTEMİNİ GEÇTİK. KOZMİK ŞUALAR ÇOK SERT TABİİ BU RADYOAKTİV BULUTLARIN İŞİ...

HEMDE MİLYONLARCA UZAKTA OLMASINA RAĞMEN.. YÖNÜNÜ 30° SANCAK'A ÇEVİR!.

NE OLDU KARLOS?.

GÖZLE VE TELESKOPLA GÖRÜLEMİYEN KARANLIK BİR YILDIZDI..

EVET ŞİMDİ GÖRMEĞE BAŞLADIM! AMA BU HIZLA TEHLİKECİ ATLATMAMIZ ŞARTTIR.

DİNLEME CIHAZIMA SÜKRET OĞLUM

GELECEK SAYIDA: ÖLÜM BULUTLARI!